

ми стисна ръката.—Вие ще да ми дадете удовлетворение.

— Заповѣдай, когато обичашъ! отговорихъ азъ радостно.

Въ тая минута азъ бѣхъ готовъ да го разскжсамъ.

Въ сжщата минута азъ отидохъ при Ивана Игнатича и намѣрихъ го съ иглата въ ръка. По повѣлението на команднтшата той нижеше гжби, които трѣбаше да бждатъ изсушени за презъ зимата. «А-а-а, Петаръ Андрѣвичъ! каза той, като ма видѣ.—Добре сте дошли!» Азъ му разказахъ на кратко своето скарвание съ Алексѣя Ивановича, а него, Ивана Игнатича, помолихъ да ми бжде секундантинъ. Иванъ Игнатичъ ма слушаше съ вниманіе, като бѣше вперилъ въ мене единственното си око.

— Вие желаете да кажете, каза той, че искате да убиее Алексѣя Ивановича, и искате, щото азъ да бжда при това вашъ свидѣтель? Така ли е, ако ми давате воля да ви попитамъ?

— Така е.

— Избавете ма, Петаръ Андрѣвичъ! Какво сте вие намислили да правите? Вие сте са поскарале съ Алексѣя Ивановича? Голѣма работа! Каранието на огжрлетата не виси. Той ви е помжиралъ, а вие го напцувайте; той ви е ударилъ по муцуната, а вие го плѣснете по ухото, — втори пжтъ, трети пжтъ, —и послѣ, сѣки да вжрви по работата си; а ние ще да са помжчиме да ви помиримъ. Работа ли е да затриете ближниятъ си, ща да попитамъ азъ васъ? Истина, добре би било, ако вие го махнете отъ свѣтътъ, ако пржснете главата на Алексѣя Ивановича,—и азъ сами не сжмъ задоволенъ отъ него. . . . Е, а ако ви промуши той самъ? На какво ще да заприлича тая работа? Кой ще бжде умниятъ, ако смѣя да ви попитамъ?